

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj: I Kž-rz-9/2021-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Željka Horvatovića, predsjednika vijeća te Marije Balenović, Snježane Hrupek-Šabijan, mr.sc. Marijana Bitange i Sande Janković, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Marine Kapikul, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog S. P. i drugih, zbog krivičnog djela iz članka 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj: 53/91., 39/92., 91/92., 31/93., 35/93., 108/95., 16/96. i 28/96. – dalje: OKZRH) odlučujući o žalbama državnog odvjetnika te optuženih S. P., Đ. B., R. B. i S. B. podnesenima protiv presude Županijskog suda u Zagrebu broj K-Rz-8/16., od 24. veljače 2021., u sjednici vijeća održanoj 21. rujna 2021., u prisutnosti javnom dijelu sjednice branitelja optuženog S. P., odvjetnika P. K., zamjenika branitelja optuženog Đ. B., odvjetnika J. R., branitelja optuženog R. B., odvjetnika I. K. i branitelja optuženog S. B., odvjetnika Ž. K.

p r e s u d i o j e

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika te optuženog S. P., optuženog Đ. B., optuženog R. B. i optuženog S. B. kao neosnovane te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom, u odsutnosti, proglašeni su krivima optuženi S. P., optuženi Đ. B., optuženi R. B. i optuženi S. B. da su počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika – opisano i kažnjivo po članku 122. OKZRH, a optuženi S. P. i u vezi s člankom 28. stavak 1. i 2. OKZRH te optuženi Đ. B. i u vezi s člankom 28. stavak 2. OKZRH, te je optuženi S. P. na temelju članka 122. u vezi s člankom 28. stavkom 1. i 2. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju 10 (deset) godina, optuženi Đ. B. je na temelju članka 122. u vezi s člankom 28. stavak 2. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju 9 (devet) godina, optuženi R. B. je na temelju članka 122. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju

5 (pet) godina, te optuženi S. B. je na temelju članka 122. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju 7 (sedam) godina.

1.1. Na temelju članka 148. stavak 6. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj: 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. – dalje u tekstu: ZKP/08.) optuženi S. P., optuženi Đ. B., optuženi R. B. i optuženi S. B. u cijelosti su oslobođeni obveze da naknade troškove kaznenog postupka iz članka 145. stavak 2. točka 1. do 6. ZKP/08., te nagradu i nužne izdatke postavljenih branitelja.

2. Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog odluke o kazni (članak 471. stavak 1. ZKP/08.) s prijedlogom da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu preinači i optuženike osudi na kaznu zatvora u duljem trajanju.

2.1. Protiv ove presude žalbu je podnio branitelj optuženog S. P., odvjetnik P. K., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske prihvati žalbu i ukine pobijanu presudu.

2.2. Žalbu je podnio i branitelj optuženog Đ. B., odvjetnik I. K., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske uvaži žalbu i preinači pobijanu presudu te optuženika oslobodi optužbe, odnosno ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

2.3. Žalbu je podnio i branitelj optuženog R. B., odvjetnik I. K., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske uvaži žalbu i preinači pobijanu presudu te optuženika oslobodi optužbe, podredno, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

2.4. Isto tako, žalbu je podnio i optuženi S. B., po svom branitelju, odvjetniku Ž. K., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da drugostupanjski sud prihvati žalbu i preinači pobijanu presudu te optuženika oslobodi optužbe, podredno, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje ili da se izrečena kazna zatvora bitno smanji.

2.5. Na žalbu državnog odvjetnika branitelji optuženog Đ. B. i R. B. podnijeli su odgovor na žalbu, uz prijedlog da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana, a prihvate žalbe optuženika.

3. Na temelju članka 474. stavak 1. ZKP/08., spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

4. Postupajući prema zahtjevu svih optuženika u žalbi, u smislu članka 475. stavka 2. ZKP/08., o sjednici vijeća obaviješteni su optuženici i njihovi branitelji te državni odvjetnik. Sjednici su prisustvovali branitelj optuženog S. P., odvjetnik P. K., zamjenik branitelja optuženog Đ. B., odvjetnik J. R., branitelj optuženog R. B., odvjetnik I. K. i branitelj optuženog S. B., odvjetnik Ž. K., dok uredno obaviješteni optuženici i državni

odvjetnik sjednici nisu pristupili, pa je sjednica vijeća u odnosu na njih sukladno članku 475. stavak 4. ZKP/08. održana u njihovoj odsutnosti.

5. Žalbe državnog odvjetnika te optuženika nisu osnovane.

Na žalbe svih optuženika zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka

6. U izjavljenim žalbama, branitelji svih optuženika, kao osnovu pobijanja presude, ističu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, pri čemu uglavnom ističu kako izreka i obrazloženje pobijane presude nisu razumljivi te iako ne navode koju je to povredu počinio sud prvog stupnja, iz obrazloženja žalbi, gdje se navodi da su razlozi o odlučnim činjenicama potpuno nejasni i da postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude i onoga što se navodi u zapisnicima o iskazima svjedoka danim u postupku, jasno je da žalitelji upiru na počinjenje nekoliko vidova bitne povrede iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. Navedene žalbene tvrdnje detaljnije obrazlažu zbog toga što sud nije s jednakom pažnjom utvrđivao činjenice koje terete optuženike i one koje im idu u korist, a glavni uzrok tome vide u odbijanju dokaznog prijedloga obrane za pribavljenjem izvješća Međunarodnog crvenog križa i ispitivanje njihove djelatnice H. H., što je po njihovom mišljenju prvostupanjski sud neosnovano odbio kao nevažne dokaze, te kako je zbog prethodno isticanog, povrijeđeno pravo obrane, a isto je utjecalo ili je moglo utjecati na presudu.

7. Suprotno istaknutoj žalbenoj tvrdnji, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, nalazi kako su izreka i obrazloženje prvostupanjske odluke u cijelosti razumljivi, te da pobijana presuda u sebi sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama koji su potpuno jasni i bez proturječnosti, a također i razloge o tome zbog čega je sud prvog stupnja u konkretnom slučaju odbio dokazni prijedlog obrane kao nevažan dokaz. Druga je stvar što žalitelji subjektivno smatraju da ti razlozi nisu dostatni te ih ne prihvaćaju, a što se, kao i pitanje odbijenog dokaznog prijedloga, zapravo odnosi na žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne označenu bitnu povredu iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. U odnosu na istaknutu povredu prava obrane koja je, prema žalbenim navodima, utjecala ili je mogla utjecati na presudu, prije svega valja reći da je sud prvog stupnja iznio razloge za odbijanje dokaznih prijedloga obrane, dok odbijanje dokaznih prijedloga obrane samo za sebe, bez pomnog razmatranja kako je vođen cjelokupni postupak i kako je prvostupanjski sud ocijenio dokazni materijal, ne predstavlja povredu prava na obranu.

7.1. Već iz samih obrazloženja žalbi optuženika, u kojima se tvrdi da se ne može prihvatiti zaključak suda prvog stupnja o kaznenopravnoj odgovornosti optuženika zbog toga što su svjedoci - žrtve iskazivali različito o tome tko ih je tukao i zlostavljao, odnosno, da nisu mogli vidjeti osobe koji su ih tukli, jer su morali imati pognute glave, proizlazi da i žalitelji uviđaju da se ovdje ne radi o istaknutoj bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka, nego zapravo o prigovoru na zaključivanje o odlučnim činjenicama i to o činjenici zlostavljanja ratnih zarobljenika i o tome da li su optuženici na opisani način prema njima nečovječno postupali i u kojoj ulozi, o čemu tek u ovoj drugostupanjskoj presudi slijede razlozi.

7.2. Sud je, naime, po članku 459. stavak 5. ZKP/08. bio dužan određeno i potpuno izložiti koje činjenice iz kojih razloga uzima kao dokazane, te pri tome dati ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, a to je sud prvog stupnja u pobijanoj presudi i učinio. Ta odredba ne postavlja zahtjev da se u obrazloženje presude doslovno prenesu cijeli iskazi svjedoka i postavljena pitanja (kako se to u žalbama citira), nego traži da oni budu sadržajno vjerno prikazani i ocijenjeni, a potom se daju razlozi njihovog značenja za zaključivanje o egzistentnosti određenih činjenica u smislu ocjene svakog pojedinog dokaza kao i u njihovoj ukupnosti, koje zahtjeve je u cijelosti ispoštovao prvostupanjski sud.

7.3. Stoga, budući da istaknute bitne povrede nisu ostvarene, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske ispitao je pobijanu presudu i po službenoj dužnosti, sukladno članku 476. stavak 1. točka 1. ZKP/08., pri čemu nije utvrđeno da bi sud prvog stupnja počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka na koje ovaj sud pazi po zakonu, slijedom čega žalbe svih optuženika zbog bitne povrede nisu osnovane.

Na žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

8. Pobijajući utvrđeno činjenično stanje branitelj optuženog S. P. ističe da nitko od svjedoka nije sa sigurnošću iskazao da bi optuženik počinio kazneno djelo za koje je pobijanom presudom proglašen krivim, a niti je tijekom postupka u potpunosti razjašnjena upravljačka struktura u zatvoru, jer da su sukladno iskazima svjedoka stvarne ovlasti u zatvoru imale druge osobe, budući svi saslušani svjedoci navode M. P. kao osobu sa stvarnim zapovjednim odgovornostima, a dio svjedoka ističe Đ. B. kao upravitelja zatvora. Nadalje, da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno žalitelj vidi u odbijanju dokaznog prijedlog obrane za pribavljanje izvješća Međunarodnog crvenog križa te ispitivanja njihove djelatnice H. H. koja je obilazila zatvorenike, a kojim bi se zapravo utvrdilo tko je imao stvarnu zapovjednu odgovornost i omogućavao pregled i posjet zatvorenicima u logoru te da li su tada eventualno utvrđene nepravilnosti u postupanju prema zarobljenicima u inkriminiranom razdoblju. Naposljetku, u žalbi se posebno ističe, kako optuženi S. P. nije bio zapovjednik u logoru, već načelnik specijalne policije, a činjenica što je odlukom generala K. imenovan komandantom logora u vrijeme dovođenja ratnih zarobljenika u inkriminirano vrijeme, da na to nije pristao dobrovoljno, već zato što je tako odgajan da poštuje zapovjedi te da je jedini njegov kontakt sa ratnim zarobljenicima i ispitivanje istih, bilo pri njihovu dolasku u G. kako bi se utvrdilo kako se tko zove, njihove činove, položaj u jedinicama, naoružanje i slično.

8.1. Suprotno žalbenim tvrdnjama optuženog S. P., a prema ocjeni suda drugog stupnja, prvostupanjski sud je na temelju izvedenih dokaza utvrdio sve odlučne činjenice. Tako iz razloga prvostupanjske presude proizlazi da je S. P. 15. rujna 1991. u M. preuzeo ukupno 60 zarobljenika s osobnim podacima i podacima o naoružanju. U tri knjige s registrom zarobljenika (knjige broj 2, 8 i 18 - list 1581 do 1643) precizno su popisani svi zarobljenici, kako pripadnici hrvatske policije tako i Zbora narodne garde među kojima je bio i M. M. koji je prvotno bio na popisu zarobljenih civila, ali je iz podudarnih iskaza svjedoka jasno utvrđeno da se radilo o ratnom zarobljeniku, budući je kao pripadnik Zbora narodne garde zarobljen na području P. Nadalje, iz iskaza svjedoka-žrtve M. M. proizlazi kako je on od ranije poznao optuženog S. P. kojeg je zatekao u ulozi komandanta logora.

Prvostupanjski sud je potom valjano povezao iskaz svjedoka M. i dio obrane optuženika (sam potvrdio da je bio u tom statusu) sa materijalnim dokazima u pogledu takvog statusa i zapovjednih odgovornosti. Tako iz dokumenata proizlazi da se optuženi S. P., kao kapetan i komandant logora, obratio komandi sa spiskom osoba za naknadu, navodeći u svom dopisu kako je na temelju naredbe te komande u G. formiran zarobljenički logor te da upravu i osiguranje logora čine sljedeće osobe: komandant logora S. P. kapetan I klase, upravnik Đ. B., zamjenik R. B. i stražari, među kojima i S. B., pa kako je logor formiran naredbom te komande, smatra da bi oni trebali biti na njihovom platnom spisku (list 1735), a čime se jasno potvrđuje da je optuženi S. P. imenovan komandantom logora i da je tu ovlast stvarno preuzeo, izvršavajući naredbodavca, K. Operativne grupe JNA o organizaciji u zatvoru.

8.2. Dakle, s pravom je prvostupanjski sud zaključio da je optuženi S. P. imao stvarne zapovjedne ovlasti u zatvoru u sklopu kojega je bio i zarobljenički logor, te nadležan stražarima, odgovoran za sigurnost zarobljenika koji su se tamo nalazili, pa je tvrdnja iz žalbe optuženika kako je činjenično stanje u konkretnom slučaju pogrešno i nepotpuno utvrđeno i da nije razjašnjena upravljačka struktura u zatvoru u G., neosnovana. Pri tome je prvostupanjski sud, osim iskaza ispitanog svjedoka M. i materijalne dokumentacije, tako utvrđene činjenice doveo u vezu i sa iskazima ostalih ispitanih svjedoka, s osvrtom na obranu optuženika koju je kritički ocijenio. U toj konstelaciji izvedenih dokaza, prvostupanjski sud je ispravno ocijenio obranu optuženika kao nevjerodostojnu, pravilno je smatrajući usmjerenom na izbjegavanje kaznene odgovornosti i to posebice u dijelu gdje optuženik tvrdi kako u inkriminirano vrijeme nije uopće boravio u KP domu te da nije sudjelovao u zlostavljanju zatvorenika, a što je u potpunoj suprotnosti s iskazima svjedoka M. B., M. M. i J. Č. koji su potvrdili da ih je upravo optuženi P. i osobno tukao. U žalbi se problematizira takav zaključak prvostupanjskog suda zbog toga što su od 25 ispitanih svjedoka, samo prethodno navedena trojica osobno teretila optuženog P., dok ostala 22 svjedoka nisu vidjeli tko ih je tukao i zlostavljao, jer su morali imati pognute glave, a zbog čega žalitelj smatra, da nipošto nije nedvojbeno dokazana odgovornost optuženika za počinjenje kaznenog djela na način kako mu je to stavljeno na teret.

8.3. No, suprotno problematiziranju utvrđenog činjeničnog stanja u tom dijelu, prvostupanjski je sud na temelju izvedenih dokaza, prema ocjeni suda drugog stupnja, utvrdio i sve druge odlučne činjenice koje se tiču, kako zapovjedne odgovornosti, tako i načina postupanja optuženog S. P. prema drugim zarobljenicima. Tako nije sporno da su kao zarobljenici u KP domu bili pripadnici pričuvnog i aktivnog sastava MUP-a R. H., Policijske uprave zagrebačke i to svjedoci-žrtve D. V., V. S., R. S., D. R., K. B., R. H., I. M., D. V., J. D., K. F., Z. M., I. V., S. R., F. T., Z. K., M. B., N. Đ. i N. M., zatim pripadnici 1. gardijske brigade Hrvatske vojske svjedoci D. E. i D. U. te pripadnici Hrvatske vojske, tada Zbora narodne garde, T. T., S. I., J. Č. i M. M.. Svi oni, suglasno su iskazivali o okolnostima zarobljavanja, dolaska i režima boravka te smještajnih uvjeta u logoru, načinu "ispitivanja" kojima su bili izloženi, neki jednom, neki više puta, a koja su bez iznimke uključivala fizička i psihička zlostavljanja, proživjeli su mučenja, nečovječna postupanja i napade na njihovo ljudsko dostojanstvo i tjelesni integritet, udaranja i batinanja rukama, nogama obuvenim u cipele ili vojničkim čizmama, različitim drugim predmetima, kablovima i remenima, po cijelom tijelu i golim tabanima, uz puštanje struje kroz tijelo, razne oblike psihičkog mučenja i sve to bez ikakvih uvjeta smještaja, prehrane i zdravstvene zaštite, a što je potvrđeno i provedenim medicinskim

vještačenjem. Prvostupanjski sud je, dakle, na temelju brojnih dokaza utvrdio da su sve naprijed navedene žrtve, tijekom inkriminiranog razdoblja mučene, zlostavljane i premlaćivane, a kao sredstvo ozljeđivanja navedena su tupotvrda sredstva, šake, noge, palice, pendreci, električni kablovi i tzv. "poljski telefon" koji se u bivšoj JNA koristio kao tzv. indukcijski telefon M-63 koji je mogao proizvesti, odnosno, inducirati struju od 115 V / 25 Hz, koja ovisno o više faktora (mjesto, dužina primjene i sl.) može, ali i ne mora dovesti do nastanka lokalne električne opekline na koži za vrijeme boravka u zarobljeničkom logoru, čiji komandant je bio upravo optuženi S. P.

8.4. U kontekstu prethodno navedenih suglasnih iskaza, a u odnosu na zapovjednu odgovornost optuženog S. P., prvostupanjski sud s pravom je zaključio da je optuženik stvarno koristio svoje zapovjedne ovlasti u zarobljeničkom logoru i da je znao za sva zlostavljanja od strane stražara u logoru, što je potom potvrđeno i povezano s materijalnom dokumentacijom. Naime, u knjigama koje su vođene u logoru, u rubrici "primjedba o postupanjima u logoru", zabilježeno je kako se prema spiskovima, postupanja vrše upravo "po naređenju S. P." (knjiga broj 2), dok se u knjizi broj 18 nalaze ručno vođene bilješke prema kojima su, optuženici S. P. i Đ. B. sudjelovali u ispitivanjima zatvorenika. Stoga, problematiziranje činjenica, kako ga 22 svjedoka nisu teretila da ih je osobno tukao, doista nema utjecaja na utvrđenje onih činjenica iz kojih proizlazi odgovornost optuženog S. P. kao komandanta zarobljeničkog logora i načelnika sigurnosti Štaba Teritorijalne obrane, koji je imao stvarne zapovjedne ovlasti u logoru i nad stražarima te bio odgovoran za sigurnost zarobljenika koji su se tamo nalazili. Stoga su neosnovani žalbeni navodi da optuženik nije boravio u KP domu i da ništa nije znao o postupanjima prema ratnim zarobljenicima, već je suprotno tome, dokazano, da je optuženik boravio u zatvoru te da nije postupio sukladno preuzetoj dužnosti i nije poduzeo ništa da takva protupravna postupanja spriječi, suzbije i kazni.

8.5. Nadalje, da je optuženi S. P. i neposredno sudjelovao u psihičkom i fizičkom zlostavljanju zarobljenika te osobno tukao zarobljenog hrvatskog policajca M. B., te zarobljene pripadnike Zbora narodne garde M. M. i J. Č. jasno se potvrđuje iz njihovih iskaza. Tako je žrtva-svjedok M. B. za optuženog rekao "da je bio najveći četnik među svima", da je imao čin kapetana i nosio je maskirnu uniformu, a predstavljao se kao Bog i batina u tom logoru i fizički se iživljavao nad svima, te da ga je upravo on najviše od svih tukao i to sa svime što je mogao dohvatiti, a 13. ožujka 1992., dan prije razmjene 14. ožujka 1992., nakon što ga je istukao, stavio mu opasač oko vrata i rekao neka se objesi, te ga je prepoznao na fotodokumentaciji. Svjedoci-žrtve M. M. i J. Č. također su potvrdili da ih je optuženik osobno tukao, pa je tako M. tukao sa komadom kabla, a Č. pendrekom i šakama, te je bio prisutan "u sobi za ispitivanje" gdje je bilo 5 ili 6 stražara koji su ih cipelarili, batinjali i zlostavljali, pa je žalba optuženika i u tom dijelu neosnovana.

8.6. U odnosu na žalbenu tvrdnju branitelja optuženog S. P., kako je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno zbog toga što nije proveden dokaz pribavljanjem izvješća Međunarodnog crvenog križa te ispitivanjem njihove djelatnice H. H. koja je obilazila zatvorenike, treba reći kako žalitelj nije u pravu. Naime, ispravno je prvostupanjski sud taj dokazni prijedlog odbio, jer i po ocjeni ovog suda drugog stupnja, provođenjem tog dokaza ne bi se mogla utvrditi niti jedna odlučna činjenica važna za opstojnost kaznenog djela koje je ovom optuženiku (a i drugima) stavljeno na teret, tim više što je činjenično stanje, kako u odnosu na postojanje zapovjedne

odgovornosti, tako i u odnosu na sva proživljena iskustva ratnih zarobljenika u logoru uključujući i razne vrste nasilja kojima su bili izloženi, utvrđeno prethodno opisanim i izvedenim dokazima, a naročito iskazima žrtava, čiji iskazi su u tom dijelu analizirani i kao vjerodostojni prihvaćeni po sudu prvog stupnja. Zbog toga prethodno razmotrene odlučne činjenice ni za sud drugog stupnja nisu sporne. One su, suprotno stajalištu žalbe, pouzdano utvrđene.

8.7. Isto tako, a u odnosu na žalbene navode optuženog S. P. u pogledu neosnovanog i pogrešnog zaključka prvostupanjskog suda pri izjednačavanju odgovornosti optuženika nečinjenjem i činjenjem, žalitelj se upućuje na obrazloženje prvostupanjske presude (stranice 39 i 40.), a koje u cijelosti prihvaća i sud drugog stupnja, pa je isto nepotrebno ponavljati. Pri tome valja imati u vidu naredbu komandanta general-majora D. K. od 6. listopada 1991. kojom je bilo naređeno da se prema svim zarobljenicima zarobljeničkog logora mora postupati u duhu međunarodnih konvencija i naredbi komande, a "za što mu je osobno bio odgovoran I optuženi S. P." (list 1734), kao i naredbu istog komandanta od 5. listopada 1991. kojom je izdano naređenje komandi u G., kojom je naglašen cilj pravilnih postupaka prema ratnim zarobljenicima na osnovu međunarodnih konvencija, ali je optuženik, a kako to i proizlazi iz utvrđenih činjenica prvostupanjske presude, postupao suprotno, tj. protivno svim međunarodnim konvencijama i naredbi koju je primio.

8.8. Stoga, kako je sud prvog stupnja, u obrazloženju presude za svoja utvrđenja dao u svemu veoma iscrpne, relevantne i uvjerljive razloge, koje u cijelosti prihvaća i drugostupanjski sud, te na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, ispravno primijenio kazneni zakon kada je djelatnost optuženog S. P. opisanu u izreci pobijane presude pravno označio kao kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. u vezi s člankom 28. stavak 1. i 2. OKZRH (činjenjem i nečinjenjem), a optuženik svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju utvrđenje odlučnih činjenica, to njegova žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

9. Pobijajući utvrđeno činjenično stanje branitelj optuženog Đ. B. ističe da je posve nejasno i proturječno, a time i nerazjašnjeno, kako optuženi Đ. B. može biti odgovoran za počinjenje kaznenog djela temeljem zapovjedne odgovornosti kad iz izreke proizlazi da je optuženi S. P. oglašen krivim da je kao komandant zarobljeničkog logora imao stvarne zapovjedne ovlasti nad stražarima u zatvoru, pa je stoga tu ovlast imao i nad optuženim B., zbog čega da optuženi Đ. B. ne može biti odgovoran u istom statusu. Nadalje, optuženi Đ. B. tvrdi da ga se povezuje sa zarobljeničkim logorom tek od 20. studenog 1991. kada je veći dio zarobljenika već bio razmijenjen 31. listopada 1991., pa da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda o njegovoj odgovornosti, jer da je to suprotno materijalnoj dokumentaciji i iskazima svjedoka koji navode M. P. kao osobu sa stvarnim zapovjednim odgovornostima, a ne optuženog Đ. B. Također, smatra da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, jer je sud prvog stupnja odbio dokaz pribavljanjem izvješća Međunarodnog crvenog križa te ispitivanjem njihove djelatnice H. H. koja je obilazila zatvorenike, a kojim bi se zapravo utvrdilo da li su tada eventualno utvrđene nepravilnosti u postupanju prema zarobljenicima u inkriminiranom razdoblju, da li su mučeni, ozljeđivani i da li je bilo neprimjerenog ponašanja, budući da iz obrane optuženika proizlazi da takvih postupanja nije bilo. Stoga žalitelj smatra da rezultati ovog kaznenog postupka nisu doveli do toga da su činjenice u odnosu na njega

utvrđene sigurno, jasno i nedvojbeno, pa da stoga nije niti mogao biti proglašen odgovornim za počinjenje kaznenog djela za koje ga se teretilo.

9.1. Suprotno žalbenim tvrdnjama optuženog Đ. B., prvostupanjski sud je i odnosu na njega, na temelju izvedenih dokaza, a prema ocjeni suda drugog stupnja, utvrdio sve odlučne činjenice. Naime, iz provedenih dokaza i razloga prvostupanjske presude proizlazi i jasno i nedvojbeno da je optuženi B. bio upravitelj zatvora u KP doma, u sklopu kojega je bio i opisani zarobljenički logor, da je u tom statusu imao stvarne zapovjedne ovlasti nad stražarima u zatvoru te bio odgovoran za sigurnost zarobljenika koji su se tamo nalazili, ali je postupao suprotno takvoj svojoj dužnosti. Neosnovani su žalbeni navodi u dijelu kako isti nije bio u tom statusu u KP domu u inkriminiranom razdoblju budući je prvostupanjski sud na temelju materijalne dokumentacije i iskaza ispitanih svjedoka žrtava utvrdio i razjasnio i te činjenice. Tako je prethodno navedenom odlukom generala K. (6. listopada 1991.), upravo optuženik imenovan upraviteljem zatvora u KP domu, u sklopu kojega je bio i opisani zarobljenički logor, a što nije osporio niti sam optuženik, te je isto potvrđeno i iskazom optuženog S. P. te iskazima svjedoka M. B., M. M., T. T., R. S., D. V. i K. D. koji su imali saznanja o njegovoj funkciji. Kao upravitelj logora, imao je stvarne ovlasti upravitelja logora podnoseći razna izvješća, sastavljajući popise i rasporede zaposlenika logora, stvarne zapovjedne ovlasti nad stražarima u zatvoru te je bio odgovoran za sigurnost zarobljenika koji su se tamo nalazili, što proizlazi i iz obrane optuženog S. P. te iz materijalne dokumentacije, odnosno izvješća koja je podnosio i vlastoručno potpisivao, a što znači da su neosnovani žalbeni navodi ovog žalitelja da je odgovornost optuženog Đ. B. utvrđena suprotno materijalnim dokazima.

9.2. Nadalje, a u pogledu žalbenih tvrdnji optuženog Đ. B., kako se isti stvarno povezuje sa zarobljeničkim logorom tek od 20. studenog 1991., kada je veći dio zarobljenika koji su obuhvaćeni prvostupanjskom presudom kao žrtve već bio razmijenjen 31. listopada 1991., valja istaći da su takve tvrdnje ne samo u suprotnosti sa činjenicama koje su opisane kao nedvojbeno utvrđene u točki 9.1. ove odluke, već i sa iskazom svjedoka-žrtve M. B. koji je bio u logoru od rujna 1991. pa do razmjene 14. ožujka 1992., pa mu je osobno poznato kako je optuženi Đ. B., kao upravnik logora govorio i njemu i ostalim zarobljenicima "imat ćemo suživot, vi ustaše u zemlji, a mi na zemlji", a nakon prelaćivanja 4. prosinca 1991. naredio da mu se daje hrana, te bio prisutan u "sobi za ispitivanje" kada su ga tukli drugi stražari kojima je optuženik bio nadređen, a i on ga je fizički tukao i maltretirao. Iste činjenice potvrđene su i iz iskaza svjedoka R. H. kojem je poznato da je optuženi S. P. bio glavni šef zatvora, koji je predavao spiskove da ih po njima tuku, a optuženi Đ. B. bio prisutan kada su ga prelaćivali, pa su obojica jako dobro znali što se događalo u logoru i što su im radili, a to su svojom nazočnošću dozvoljavali. Sve prethodno opisano o postupanju i nazočnosti optuženog Đ. B. batinanjima i zlostavljanjima suglasno su opisali i ostali zarobljenici M., T., S., V., D. i drugi.

9.3. Dakle, prvostupanjski sud je s pravom našao nedvojbeno utvrđenim odgovornost optuženika, a svoj zaključak utemeljio je, kako na svim prethodno opisanim i utvrđenim činjenicama (točke 9.1. i 9.2. ove odluke), tako i na materijalnoj dokumentaciji, a pogotovo na opisanim saznanjima vodnika Č. V. (list 1741) koji je u svojoj bilješci iz zarobljeničkog logora konstatirao da se radi o kontinuiranim i sustavnim zlostavljanjima zarobljenika, koja su u određenim slučajevima tijekom inkriminiranog razdoblja završavala i smrtnim ishodom, pa je stoga obrana optuženog

Đ. B., kako on nije imao saznanja o mučenju i zlostavljanju zarobljenika u KP domu kao upravitelj zatvora, pravilno otklonjena kao vjerodostojna, jer je u suprotnosti s pravilno utvrđenim odlučnim činjenicama o njegovoj odgovornosti.

9.4. U pogledu žalbenog navoda da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno zbog toga što nije proveden dokaz pribavljanjem izvješća Međunarodnog crvenog križa te ispitivanjem njihove djelatnice H. H. koja je obilazila zatvorenike, treba reći kako niti ovaj žalitelj nije u pravu, te se tom dijelu upućuje na obrazloženje pod točkom 8.6. ove odluke.

9.5. Dakle, kako je sud prvog stupnja, u obrazloženju presude za svoja utvrđenja dao u svemu veoma iscrpne, relevantne i uvjerljive razloge, koje prihvaća i drugostupanjski sud, te na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, ispravno primijenio kazneni zakon kada je djelatnost optuženika Đ. B. opisanu u izreci pobijane presude pravno označio kao kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. u vezi s člankom 28. stavak 2. OKZRH (nečinjenjem), a optuženik svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju utvrđenje odlučnih činjenica, to njegova žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

10. Kada optuženi P. i optuženi B. suglasno prigovaraju kako sud prvog stupnja nije u izvedenim dokazima imao valjanog uporišta za zaključak da su oni počinitelji predmetnog kaznenog djela po zapovjednoj odgovornosti, ističući da je konkretne zapovjedne ovlasti u logoru imao M. P., kojega svi svjedoci navode kao "glavnog", treba reći kako žalitelji nisu u pravu. Naime, kako je kroz prethodno opisanu analizu o zapovjednim odgovornostima optuženika u KP domu isto pitanje razjašnjeno, a niti oni sami ne osporavaju svoj status i zapovjedne uloge u KP domu, te kada isto proizlazi i iz ključnih dokumenata (naredba general-majora D. K. te izvješća i dopisi optuženog S. P. s jasno naznačenim funkcijama u logoru, te izvješća i dopisi optuženog Đ. B. kao upravitelja zatvora), a uz činjenice koje proizlaze iz iskaza svih svjedoka, da je M. P. bio drugi čovjek tzv. SAO Krajine, odnosno na visokoj političkoj funkciji u vlastima pobunjenih Srba na području G. i Predsjednik Skupštine tzv. SAO Krajine, koji im je nakon zarobljavanja i dovođenja u G., održao "važne" političke govore, to su žalbe optuženika i u tom dijelu neosnovane.

11. Pobijajući utvrđeno činjenično stanje branitelj optuženog R. B. ističe kako je bitno imati u vidu da se inkriminirano razdoblje u odnosu na optuženog R. B. navodi samo period od 20. do 25. listopada 1991., a radnje obuhvaćene činjeničnim opisom odnose se samo na žrtvu-svjedoka Z. M.. Obrazlažući žalbene navode, a u odnosu na ozljede koje je žrtva M. zadobio, žalitelj smatra da je prvostupanjski sud izveo pogrešan zaključak o odgovornosti optuženika, jer je isti u suprotnosti s provedenim medicinskim vještačenjem i iskazom dr. P. Š., koji je iskazao da je prosječno vrijeme potrebno za nestajanje opisanih vidljivih ozljeda na strani M., od 3 tjedna do mjesec dana, pa kako je ovaj svjedok razmijenjen 31. listopada 1991., a pregledan 5. studenog 1991. u zavodu gdje mu nisu utvrđeni vidljivi vanjski tragovi ozljeđivanja, da se onda ne može sa sigurnošću potvrditi da je takve ozljede zadobio u periodu od 20. do 25. listopada 1991., dakle, u razdoblju za koje se tereti optuženik.

11.1. No, suprotno žalbenim tvrdnjama optuženika, sud je pravilno na temelju analize iskaza svjedoka-žrtve Z. M. izveo pravilan zaključak da je optuženi R. B. prilikom

"ispitivanja" zarobljenog pripadnika PU Zagreb Z. M., zajedno s drugim zasad neutvrđenim osobama sudjelovao u njegovom psihičkom i fizičkom zlostavljanju, tako što ga je tukao palicom, a tom je prilikom od strane ukupno četiri osobe ovaj zarobljenik bio izložen batinanju palicama i električnim kablovima i puštanju struje kroz tijelo pomoću indukcijskog telefona, a to tzv. ispitivanje dogodilo se pred kraj njegovog boravka u logoru, možda nekih 7 do 10 dana prije same razmjene koja je bila 31. listopada 1991. Pri tom je prvostupanjski sud posve jasno obrazložio kako je ovaj svjedok među osobama koje su u tome sudjelovale, decidirano istaknuo optuženog R. B., navodeći da ga je on osobno tukao palicom, te da nema nikakvog razloga zbog kojeg bi ga neosnovano teretio, pogotovo što nije teretio one u čiji identitet nije bio siguran, ograničivši se na stvarni događaj i detalje u koje je bio posve siguran, pa je njegov iskaz s pravom ocijenjen vjerodostojnim.

11.2. Nadalje, nisu osnovani niti žalbeni navodi u pogledu sumnji o nastalim ozljedama na strani Z. M., pogotovo stoga što je prvostupanjski sud analizom provedenog medicinskog vještačenja i osvrtom na iskaz vještaka u potpunosti razjasnio sve odlučene činjenice i u tom dijelu, našavši, da iako je vještak dr. P. Š. napomenuo kako se ne može reći da je došlo do ozljeđivanja u sudsko-medicinskom smislu, jer nisu konstatirane vidljive vanjske ozljede, da prilikom pregleda nije učinjena radiološka obrada, a kojom bi se jedino sa sigurnošću moglo zaključivati o prijelomu lopatice koju je svjedok Z. M. spomenuo u iskazu, te da se, prema zaključku vještaka, u ovom konkretnom slučaju, kao i u odnosu na sve druge zarobljenike, radi o tome da pregledom zarobljenika nakon razmjene nije dobivena realna slika njihovih ozljeda, iako su svi oni mučeni, zlostavljani i premlaćivani. Da je ispravan zaključak prvostupanjskog suda o odgovornosti ovog optuženika o sudjelovanju u mučenju, zlostavljanju i premlaćivanju zarobljenika zajedno s drugim nepoznatim stražarima potvrđuje i iskaz svjedoka D. V. koji je izdvojio optuženog R. B., navodeći da je isti bio jako grub, a zbog čega je prvostupanjski sud s pravom ocijenio da je obrana optuženog R. B. potpuno neprihvatljiva u tome, kako nema nikakvih saznanja da bi itko od zarobljenika na bilo koji način bio maltretiran, tučen ili prebijan.

11.3. Stoga, kako je sud prvog stupnja u obrazloženju presude za svoja utvrđenja dao u svemu veoma iscrpne, relevantne i uvjerljive razloge, koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, te na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, ispravno primijenio kazneni zakon kada je djelatnost optuženika R. B. opisanu u izreci pobijane presude pravno označio kao kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH, a optuženik svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju utvrđenje odlučnih činjenica, to njegova žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

12. Pobijajući utvrđeno činjenično stanje branitelj optuženog S. B. ističe kako prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri utvrdio mogućnost zamjene identiteta u odnosu na ovog optuženika.

12.1. Međutim, suprotno stajalištu i izraženim sumnjama ovog optuženika, prvostupanjski sud je i odnosu na njega, na temelju izvedenih dokaza, a prema ocjeni suda drugog stupnja, utvrdio sve odlučne činjenice. Naime, iz provedenih dokaza i razloga prvostupanjske presude proizlazi i jasno i nedvojbeno da je optuženi S. B. prisustvovao "ispitivanju" zarobljenika, da ih je izvodio iz prostorije u kojoj su bili

smješteni i dovodio u prostoriju za ispitivanje, te po završetku ispitivanja vraćao natrag (što on i sam potvrđuje).

12.2. Stoga, njegova obrana da je profesionalno obavljao svoj posao na načelima i pravilima službe utemeljenim na načelima humanosti i pravičnosti, te da nije istina da bi bilo koga tukao, mučio ili zlostavljao, s pravom je otklonjena kao vjerodostojna budući je prvostupanjski sud našao da je u suprotnosti s provedenim dokazima. Tako je svjedok V. S. posve sigurno izdvojio između ostalih koji su ga tukli optuženog S. B. zvanog Ć., navodeći da se dobro sjeća kako ga je upravo on mlatio, tukao pendrekom i nogama, pojašnjajući da je ovaj stražar dobio nadimak Š., zato što je prilikom izgovaranja riječi slovo "t" pretvarao u "ć", a na raspravi, čak i po proteku gotovo 30 godina, sa sigurnošću ga je prepoznao prilikom predočavanja fotodokumentacije. Svjedok F. T. naveo je da je u grupi koja ga je zlostavljala, kada su mu stavili žice na prst i puštali struju iz poljskog telefona bio i čuvar Ć. koji ga je još i osobno tukao, a i isto svjedoče i žrtve M. B. koji je naveo da je optuženi S. B. zvan Ć. bio taj koji ga je prvi počeo tući 4. prosinca 1991., te da je Ć. bio u grupi koja ga je tukla jedno mjesec i pol dana, batinanje je za njega bilo svakodnevno, mučili su ga i poljskim telefonom, svjedok Z. M. je iskazao kako se i u njegovom maltretiranju i torturi isticao optuženi S. B. zvan Ć. kojega je zapamtio, jer ga je odmah po ulasku u prostoriju dva puta udario nogom u prsa i gurnuo u sredinu gdje su ga ostali počeli tući palicama (uključujući i optuženog R. B.), a nakon što bi ispustio žice kroz koje su puštali struju, ponovno bi uslijedile batine. Svjedok J. Č. također je potvrdio da ga je optuženi S. B. zvan Ć. tukao "Bože oslobodi", i za to vrijeme fućkao melodiju "tko to kaže...", a prepoznao ga je i na fotodokumentaciji. Isto tako, optuženog S. B. spominju i drugi svjedoci D. V., R. H. I. M., D. V. i R. S. kao onog koji ih je vodio na ispitivanja, dok svjedok D. R. za optuženog S. B. ističe da ih je tukao i da je bio prava mrcina.

12.3. Dakle, nema govora o zamjeni identiteta u odnosu na ovog optuženika, pa kako je sud prvog stupnja, u obrazloženju presude za svoja utvrđenja dao u svemu veoma iscrpne, relevantne i uvjerljive razloge, koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, te na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, ispravno primijenio kazneni zakon kada je djelatnost optuženog S. B. opisanu u izreci pobijane presude pravno označio kao kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH, a optuženik svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju utvrđenje odlučnih činjenica, to njegova žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

13. U pogledu žalbenih navoda optuženih R. B. i S. B. da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno zbog toga što nije proveden dokaz pribavljanjem izvješća Međunarodnog crvenog križa te ispitivanjem njihove djelatnice H. H. koja je obilazila zatvorenike, treba reći kako niti ovi žalitelji nisu u pravu, te se u tom dijelu upućuju na obrazloženje pod točkom 8.6. ove odluke.

14. Kako su optuženici u svojim žalbama isticali i žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona, bez da su naveli u čemu bi se ta povreda ostvarila, to je sud drugog stupnja ispitao pobijanu presudu u tom dijelu i po službenoj dužnosti, sukladno članku 476. stavak 1. točka 2. ZKP/08.

14.1. Istaknutim žalbenim navodima optuženici su zapravo osporavali pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja u prvostupanjskoj presudi u pogledu njihovih pojedinačnih odgovornosti, bilo kao zapovjednika, bilo u dijelu njihovih ovlasti i neposrednog sudjelovanja u "ispitivanju", pa bi se ti žalbeni navodi na posredan način odnosili na prigovor ostvarenja objektivnih i subjektivnih elemenata kaznenog djela za koje su terećeni. Međutim, isto ne opravdava žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona, jer se postojanje povreda kaznenog zakona prosuđuje prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne onom koje bi sa stanovišta žalitelja bilo ispravno. Prvostupanjski sud je potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice, uključujući i one koje se odnose na objektivne i subjektivne elemente u postupanju optuženika, koji su obrazloženi jasnim i dostatnim razlozima, a na koje je potom pravilno primijenio kazneni zakon pravno označivši opisanu djelatnost svih optuženika kao kazneno djelo ratnog zločina iz članka 122. OKZRH, odnosno u odnosu na optuženog S. P. u vezi s člankom 28. stavak 1. i 2. OKZRH (činjenjem i nečinjenjem), a u odnosu na optuženog Đ. B. u vezi s člankom 28 stavak 2. OKZRH (samo nečinjenjem, kad počinitelj propusti činjenje koje je bio dužan izvršiti). Stoga nije osnovana ni ova žalbena tvrdnja optuženika, a ispitivanjem pobijane presude po službenoj dužnosti, sukladno članku 476. stavku 1. točki 2. ZKP/08., nije utvrđeno da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

Na žalbu zbog odluke o kazni

15. Žaleći se zbog odluke o kazni, državni odvjetnik ističe da su izrečene kazne zatvora preblage i istima se neće postići svrha kažnjavanja, jer ovako odmjerenim kaznama nije izražena dovoljna društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, a što generalno negativno utječe i na povjerenje građana u pravni poredak kao i na percepciju o pravednosti kažnjavanja. Nadalje, smatra da je prvostupanjski sud precijenio značaj olakotne okolnosti dosadašnje neosuđivanosti na strani optuženih P., B. i B., dok dosadašnju osuđivanost u odnosu na optuženog B. zbog istovrsnog kaznenog djela (ratni zločin) nije u dovoljnoj mjeri vrednovao prilikom odmjerenja kazne. Iako je prvostupanjski sud na pravilan način cijenio sve otegotne okolnosti na njihovoj strani, žalitelj smatra da se u okolnostima počinjenja kaznenog djela za koje su optuženici proglašeni krivim odražava izraziti kriminalni karakter, pri čemu izostanak bilo kakvog, pa i najmanjeg stupnja kajanja i suosjećanja za žrtve od strane svih optuženika, iziskuje izricanje strožih kazni svim optuženicima, a pogotovo optuženom B. zbog dosadašnje osuđivanosti za istovrsno kazneno djelo, te optuženom B. koji nije bio samo obični stražar, već i zamjenik upravitelja. Stoga predlaže da se optuženicima izreknu kazne zatvora u duljem trajanju.

15.1. Svi optuženici, nasuprot tome, smatraju da su kazne zatvora na koje su osuđeni prestroge, te da bi se i blažom kaznom postigla svrha kažnjavanja. Pri tome optuženi P. posebno ističe da prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri uzeo u obzir stupanj povrede počiniteljevih dužnosti, jer da on nije imao stvarne ovlasti u zatvoru, već da su zatvorom upravljale druge osobe, kao i to da zatvorenici nisu mogli vidjeti tko ih udara, pa čak niti tko se nalazi u sobi, a optuženi B. kako sud nije dovoljno ocijenio olakotne okolnosti da je obiteljski čovjek, otac dvoje djece i da od inkriminiranog perioda, pa do sada, nije bio u sukobu sa zakonom. Stoga predlažu blaže kažnjavanje.

15.2. Protivno ovako suprotstavljenim žalbenim stajalištima državnog odvjetnika i svih optuženika, drugostupanjski sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su važne za proces individualizacije kazne koje u smislu članka 37. OKZRH utječu da kazna po vrsti i visini bude lakša ili teža za počinitelja te iste u dostatnoj mjeri valorizirao i tome dao pravilan značaj. Tako je optuženima P., B. i B., olakotnom cijenjena dosadašnja neosuđivanost, a optuženom B. otegotnom ocijenjena osuđivanost za istovrsno kazneno djelo, te je otegotnim svim optuženicima ocijenjeno da su djelo počinili s najvišim stupnjem krivične odgovornosti, uz okolnosti počinjenja djela, koja po svom intenzitetu nadilaze uobičajena fizička i psihička zlostavljanja, budući da uključuju takvu količinu agresije i brutalnog ponašanja prema potpuno bespomoćnim žrtvama koje su mučene i elektro šokovima, a zbog čega zaslužuju veći prijekor. Uzevši u obzir izneseno, prvostupanjski sud je optuženike osudio na kazne zatvora u primjerenom trajanju i to optuženog S. P. na kaznu zatvora u trajanju od 10 godina, optuženog Đ. B. na kaznu zatvora u trajanju od 9 godina, optuženog R. B. na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina te optuženog S. B. na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina. Upravo takve kazne su, i prema ocjeni suda drugog stupnja, primjerene težini i okolnostima počinjenog kaznenog djela i osobi svakog konkretnog optuženika kao počinitelja, stupnju njihove krivnje, pogibeljnosti kaznenih djela, te je za očekivati da će se njima ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 37. OKZRH.

15.3. Stoga, a ne umanjujući ni obezvrjeđujući značaj okolnosti počinjenja kaznenog djela i kriminalne količine, nije prihvaćena žalba državnog odvjetnika koji se zalaže za to da se optuženike osudi na strože kazne zatvora, bez da pri tome navodi i jednu novu okolnost koja bi njihovom postupanju davala teži značaj, a koja već nije bila obuhvaćena ocjenom prvostupanjskog suda.

15.4. Jednako tako, nisu osnovane ni žalbe svih optuženika izjavljene iz iste žalbene osnove. Oni, naime, ne ističu neke druge ili nove olakotne okolnosti koje bi opravdavale izricanje još blaže kazne, već jednim dijelom preocjenjuju utvrđene olakotne okolnosti, a drugim dijelom optuženici P. i B. iznose tvrdnje kojima se nastoje ekskulpirati za utvrđenu odgovornost za počinjeno kazneno djelo (čiji su elementi, kao što je već ranije navedeno, pravilno i potpuno utvrđeni).

16. Uzevši u obzir sve prethodno izneseno, na temelju članka 482. ZKP/08., odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 21. rujna 2021.

Predsjednik vijeća:
Željko Horvatić, v.r.